

**POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA**

**URZĄD
PATENTOWY
PRL**

OPIS PATENTOWY

64179

Patent dodatkowy
do patentu _____

Zgłoszono: 18.III.1968 (P 125 886)

Pierwszeństwo: _____

Opublikowano: 30.XI.1971

Kl. 3 d, 3/00

MKP A 41 h, 3/00

UKD 687.051.5

Twórca wynalazku
i
właściciel patentu:

Antoni Puczka, Katowice (Polska)

Sposób wykonywania szablonu do kroju marynarki męskiej

1

Przedmiotem wynalazku jest sposób wykonywania szablonu do kroju marynarki męskiej, który to szablon wykreśla się na podstawie różnicy pomiarów obwodu klatki piersiowej, talii (pasa) i bioder.

Znany sposób wykonywania szablonu do kroju części odzieżowych (odzieży) polega na tym, że poszczególne kontury ciała na wysokości piersi, talii, bioder i inne przyjmuje się jako koła. Obwody poszczególnych cięć kroju odmierzane są przykładowo do miary obwodowej piersi, przy czym odstępy pomiędzy kołami na wysokości piersi, talii, bioder i inne odmierzają się od stałej linii pionowej szablonu. Samego pomiaru dokonuje się przez dosunięcie przyrządu do figury z przodu i notuje się odstępy od pionu przyrządu do talii i bioder oraz z tyłu odstępy od łopatki, talii, bioder do linii pionowej stanowiącej oś przyrządu pomiarowego.

Otrzymane miary wykazują zmniejszenie względnie zwiększenie promienia w stosunku do obwodu klatki piersiowej. Te wymiary konturowe występują jako minus lub plus miary na poszczególnych wysokościach cięć kroju. Miary minus odejmuje się, a miary plus dodaje się. Stwierdzone za pomocą przyrządu pomiary odchylenia koła talii względnie bioder w stosunku do koła obwodu klatki piersiowej oblicza się na zasadzie obliczenia obwodu koła i odejmuje się albo dodaje na linii obliczonego koła. Dla obliczenia właściwej wielkości miara dokonana za pomocą przyrządu zostaje mnożo-

2

na przez $\pi/2$ a następnie wyliczoną miarę rozdziela się na poszczególne części połówki szablonu to znaczy na trójdzielne przody lub plecy siatki konstrukcji podstawowej szablonu części odzieży.

5 Niedogodnością tego sposobu jest niedokładność dokonywanych pomiarów za pomocą przyrządu w postaci pionu wspartego na stojaku i zaopatrzonego w suwak wyposażony w poziomo usytuowaną miarkę. Ta wada wynika z faktu, że w czasie pomiaru na poszczególnych wysokościach talii, figu-
10 gura jako żywa porusza się. Z tego powodu powstają różnice obliczania wielkości koła przykładowo dla linii bioder.

15 Także symetryczne wybieranie w poszczególnych szwach i zaszewkach na linii pasa nadwyżki miary pochodzącej z obwodu piersi nie ma wpływu na nachylenie punktów styku szyi i szwu barkowego do pionu figury i tym samym nie stwarza równowagi przodów z plecami i dlatego nie zapewnia pasowania, zwłaszcza dla figur nietypowych, części
20 górnej odzieży.

25 W efekcie tych niedogodności jest niewłaściwa szerokość wycięcia pod pachą, co powoduje nieodpowiednie zamknięcie marynarki w koło figury i przez to nie uzyskuje się tak zwanego balansu pleców i przodów marynarki, czyli nie uzyskuje się równowagi przodów z plecami oraz ma miejsce
30 nierównomierne dotykane marynarki w czasie spoczynku i ruchu do obwodu figury.

Celem wynalazku jest usunięcie lub co najmniej zmniejszenie niedogodności wyżej wymienionego sposobu oraz opracowanie sposobu wykonywania szablonu kroju marynarki męskiej, umożliwiające dogodną konstrukcję szablonu dla dowolnej figury człowieka.

Zadanie wytyczone w celu zmniejszenia podanych niedogodności zostało rozwiązane zgodnie z wynalazkiem w ten sposób, że do wykonywania szablonu do kroju marynarki męskiej o obrysie powstałym przez graficzne odwzorzenie na prostokątnej formie podstawowej wyników pomiaru figury przy wykorzystaniu stosunków ułamkowych opartych na badaniach antropometrycznych stosuje się wstępną formę stożkową.

Boki wstępnej formy stożkowej stanowią linie środkowe pleców i przodu są utworzone przez styczne do łuków wykreślonych promieniami $1/4$ obwodu klatki piersiowej i bioder z punktów określających głębokość pachy i długość bioder na linii pionowej oraz przez przecięcia wstępnej formy wzdłuż podanej linii pionowej i przedstawienie katowe przeciętych części do pionowego położenia boków, na których oznacza się uprzednio rzuty prostokątne punktów oznaczających głębokość pachy i długość stanu i bioder.

Sposób wykonywania szablonu kroju marynarki męskiej według wynalazku umożliwia otrzymanie nieoczekiwane właściwej szerokości wykroju pod pachą dzięki wykorzystaniu różnicy pomiędzy obwodem klatki piersiowej, pasa i bioder, który tworzy figurę geometryczną w kształcie stożka usytuowanego podstawą na dole lub odwróconego do góry w zależności od kształtu figury człowieka. Poza tym uzyskuje się niezależnie od kształtu figury człowieka równomierne zamknięcie marynarki dookoła figury oraz jednocześnie tak zwany balans pleców i przodów w czasie spoczynku i ruchu figury. Sposób wykonywania szablonu kroju według wynalazku przyspiesza krój marynarki dzięki dokładności obliczenia siatki marynarki, dając w efekcie oszczędność czasu i materiału.

Przedmiot wynalazku jest przedstawiony w przykładzie wykonania na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia schemat wstępnej formy stożkowej, fig. 2 — przeciętą wstępną formę stożkową, fig. 3 — podstawowy szablon kroju marynarki męskiej.

Sposób pomiaru dokonuje się przez założenie od tyłu na szyję osoby na której dokonuje się pomiarów tasiemkę, przy czym oba końce tasiemki prowadzi się na piersi i przeciąga pod pachą na plecy, gdzie łączy się oba końce tasiemki. Drugą tasiemkę opasuje się osobą mierzoną w talii (linii pasa). Obie tasiemki na plecach wyrównuje się do linii poziomej. Z kolei przykładą się miarę centymetrową do punktu nasady podkołnierza, to znaczy do siódmego kręgu i odczytuje się miarę długości grzbietu na pierwszej tasiemce, oraz wysokość talii na drugiej tasiemce. Przytrzymując miarę centymetrową w talii prowadzi się ją do linii bioder i odczytuje się długość bioder, po czym miarę centymetrową prowadzi się dalej aż do podłogi i odczytuje się długość tyłu.

Połowa odczytanej miary do podłogi minus 2 cm stanowi miarę długości marynarki. Obwód klatki

piersiowej mierzy się wysoko pod pachami poprzez łopatkę, a obwód pasa poprzez najwyższy szczyt brzucha, tak samo obwód bioder mierzy się przez najwyższe kłęby. Pomiary wykonuje się dość obcisłe, podkładając dwa palce pod miarę centymetrową. Następnie mierzy się szerokość pleców. Dla ustalenia odchylenia od linii pionowej figury, mierzy się od siódmego kręgu poprzez najwyższy szczyt piersi długość przodu. Po zapisaniu powyższych wymiarów na papierze rysuje się podstawową siatkę marynarki w skali 1:1.

Na pionowej linii od punktu 1 do 2 oznacza się głębokość pachy, po czym cyrklem rysuje się po obu stronach pionowej linii z punktu 2 promieniem stanowiącym $1/4$ obwodu klatki piersiowej łuki 3. Następnie po linii pionowej przechodzącej przez punkt 1 oznacza się w punkcie 4 długość talii, oraz długość bioder w punkcie 5 i po obu stronach linii pionowej na wysokości bioder z punktu 5 promieniem stanowiącym $1/4$ obwodu bioder rysuje się łuki 6. Łuki 3 i 6 łączy się liniami stycznymi po czym pod kątem prostym do danych linii wykreśla się odcinki łączące linie styczne z punktami 1, 2, 4 i 5.

Otrzymaną podstawową siatkę marynarki przecina się wzdłuż linii pionowej i układa się w ten sposób, aby linie łączące poszczególne punkty naniesione na linii pionowej ze stycznymi były usytuowane poziomo i równoległe względem siebie, po czym na tak ułożonej siatce wykreśla się szablon. Na linii głębokości pachy od punktu 9 do 10 odmierza się 1 cm. Następnie na linii obwodu talii i bioder odmierza się od linii pionowej po 2,5 cm otrzymując punkty 12 i 14.

Łącząc punkty 12 i 14 linią prostą, przedłuża się tę linię do dołu marynarki otrzymując punkt 15. Punkt 12 łączymy prostą z punktem 10 a jej styk z linią pionową tworzy punkt 13. Linia wybrana od punktu 7 poprzez punkty 13, 10, 12, 14 i 15 stanowi środek pleców marynarki. Szerokość pleców marynarki na linii szyi od punktu 7 do 16 otrzymuje się przez podzielenie obwodu klatki piersiowej przez 5, dodając 3 cm na szew i luz. Od punktu 16 rysuje się linię pionową do linii talii przez co otrzymuje się punkt 17. Punkt 18 jest na wysokości $2/10$ odcinka od punktu 7 do 9. Od punktu 17 do 19 odmierza się odcinek wynoszący 1,5 cm powyżej linii talii, po czym punkt 12 łączy się łukiem z punktem 19.

Szerokość pleców na linii bioder oblicza się dzieląc obwód bioder przez 6 dodając 1 cm na szew, łącząc lekkim łukiem powstają punkty 20, 21 i 22. Górna część pleców wykreśla się w sposób następujący: z punktu 7 na linii szyi odmierza się $1/10$ obwodu klatki piersiowej minus 1 cm przez co otrzymuje się punkt 23, po czym rysuje się linię pionową w górę na wysokości $1/3$ odległości między punktem 7 i 23. Następnie punkt 7 z punktem 24 łączy się łukiem. Z punktu 16 odmierza się do punktu 25 odcinek, który w zależności od mody wynosi około 1,5 cm.

Punkt 24 i 25 łączy się linią prostą, którą przedłuża się o 2 cm otrzymując punkt 26. Od punktu 18 odmierza się odcinek 2 cm w linii poziomej do punktu 27 i łączy się łukami punkt 26 z punktem

27 oraz punkt 27 z punktem 22. Linia wybrana od punktu 7 przez punkty 13, 10, 12, 14 i 15 stanowi środek pleców marynarki.

Po wykreśleniu szablonu pleców marynarki męskiej, na linii poziomej od punktu 20 w odległości około 4 cm zaznacza się punkt 28, z którego wyprowadza się linię pionową w celu usytuowania boczka. Od punktu 28 odmierza się na linii poziomej $\frac{1}{3}$ obwodu bioder plus 7 cm na szwy i luz otrzymując punkt 29. Wyprowadzając z punktu 29 linię pionową poprzez linię biodra, talii, klatki piersiowej do linii szyi otrzymuje się punkt 30 a w przecięciu linii talii otrzymuje się punkt 31.

Od punktu 31 odmierza się na linii talii $\frac{1}{4}$ obwodu brzucha (tylko w przypadku gdy obwód brzucha jest szerszy od obwodu klatki piersiowej) otrzymując punkt 32. Od tego punktu prowadzi się linię pionową przecinającą w punkcie 33 linię poziomą wychodzącą z punktu 7. Od punktu 33 odmierza się odcinek wynoszący $\frac{1}{4}$ obwodu klatki piersiowej uzyskując punkt 34. Punkt 35 znajduje się na połowie od punktu 33 do 34. Łącząc punkt 34 linią prostą z punktem 31 na linii talii otrzymuje się w przecięciu linii klatki piersiowej punkt 36, od którego odmierza się jeszcze raz $\frac{1}{4}$ obwodu klatki piersiowej do punktu 27, który to tworzy podkroję pachy.

Od punktu 37 do punktu 38 odmierza się 4 cm. W górnej części przodu na linii poziomej wychodzącej z punktu 7 odmierza się od punktu 33 do 39 około 3 cm a linię szwa barkowego rysując łukiem od punktu 35 obniża się o 1 cm do punktu 40 w zależności od mody.

Długość szwa barkowego przodu z punktu 35 do punktu 41 równa się długości szwa barkowego pleców od punktu 24 do punktu 26 minus 1 cm. Od linii pionowej boczka u dołu marynarki od punktu 28 do punktu 42 odmierza się $\frac{1}{8}$ obwodu bioder plus 1 cm na szew. Od tej samej linii pionowej na linii pachy obniżonej o 2 cm mieści się punkt 43. Od punktu 43 do 44 mierzy się $\frac{1}{8}$ obwodu klatki piersiowej minus 1 cm.

Wzdłuż linii pionowej w górę od punktu 43 odmierza się odcinek $\frac{2}{10}$ długości grzbietu a linia pozioma u szczytu bocznego podkroju pachy wynosi 1 cm. Otrzymany punkt łączy się łukiem z punktem 44. Następnie łączy się punkt 42 z punktem 44 linią pomocniczą i na linii obniżonej talii o 2 cm, odmierza się od strony przodu marynarki 0,5 cm do punktu 45. Punkt 46 mieści się 1,5 cm powyżej linii talii, który łączy się łukiem z punktem 45. Od punktu 46 do 47 odmierza się 1,5 cm na wybranie w talii boczka. Na wysokości $\frac{1}{3}$ od linii bioder do talii mieści się punkt 48. Punkty 43, 47 i 48 łączy się łukami.

Zaszewka piersiowa umieszczona jest na $\frac{1}{3}$ linii talii od punktu 32 do 31. Wysokość kieszeni odmierza się na połowie długości boczka równoległe do linii dołu marynarki, zależnie od mody. Na linii zaszewki piersiowej w punkcie 49 i w kieszeni w punkcie 50 wybiera się po około 2 cm zależnie od postawy figury w celu skrócenia boczka w stosunku do potrzebnej długości środka przodu.

W celu dopasowania długości linii od punktu 38 do 42 obniża się linię pachy w boczku do punktu 43 o tyle centymetrów ile wybrano w kieszeni w punkcie 50. Tak samo obniża się linię talii do punktu 45 oraz linię dołu z punktu 28 do punktu 52. Następnie przedłuża się linię środka przodu marynarki od punktu 29 o 3 cm otrzymując punkt 51, po czym łączy się punkt 51 z punktem 52 linią prostą. Do odcinka łączącego punkty 29 i 30 na linii środka przodu, w odległości 2,5 cm prowadzi się równoległą wyznaczającą linię zapięcia guzików marynarki. Głębokość podkroju szyi od punktu 35 oraz szerokość wyłogów marynarki zależne są od mody, linię tę wykreśla się łukiem. Szablon rękawów niewidoczny na rysunku wykonuje się w znany sposób.

Sposobem według wynalazku można wykonywać szablony męskich płaszczy, zwłaszcza dla figur korpulentnych oraz żakietów i płaszczy damskich, po uwzględnieniu wymiaru obwodu klatki piersiowej górnej i obwodu biustu oraz pomiarów dodatkowych od siódmego kręgu jak: szerokość szyjki pleców do szwa barkowego, wysokość biustu i długość przodu do podłogi.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób wykonywania szablonu do kroju marynarki męskiej, o obrysie powstałym przez graficzne odtworzenie na prostokątnej formie podstawowej, wyników pomiaru figury przy wykorzystaniu stosunków ułamkowych opartych na badaniach antropometrycznych, **znamienny tym**, że do wykonania prostokątnej formy podstawowej stosuje się wstępną formę stożkową, której boki stanowią linie środkowe pleców i przodu utworzone przez styczne do łuków wykreślonych promieniami $\frac{1}{4}$ obwodu klatki piersiowej i bioder z punktów, określających głębokość pachy i długość bioder na linii pionowej oraz przez przecięcie wstępnej formy wzdłuż podanej linii pionowej i przedstawienie katowe przeciętych części do pionowego położenia boków, na których oznacza się uprzednio rzuty prostokątne punktów, oznaczających głębokość pachy i długość stanu i bioder.

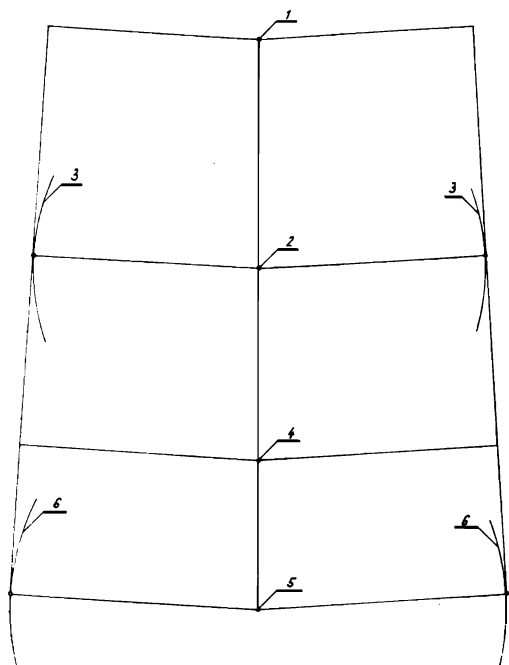

Fig. 1

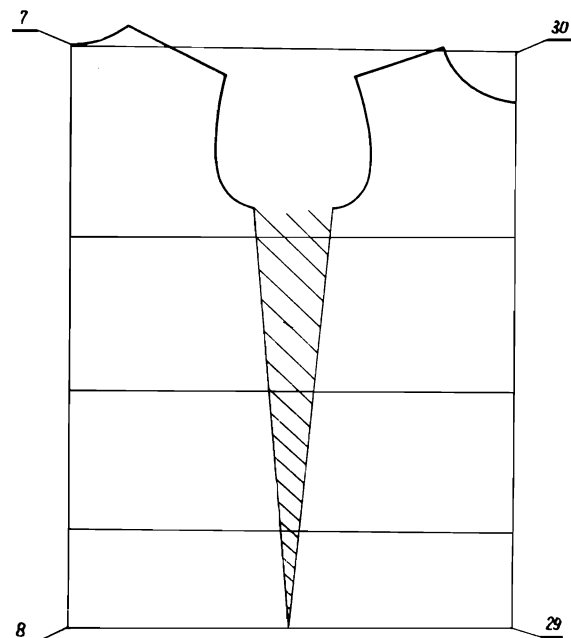

Fig. 2

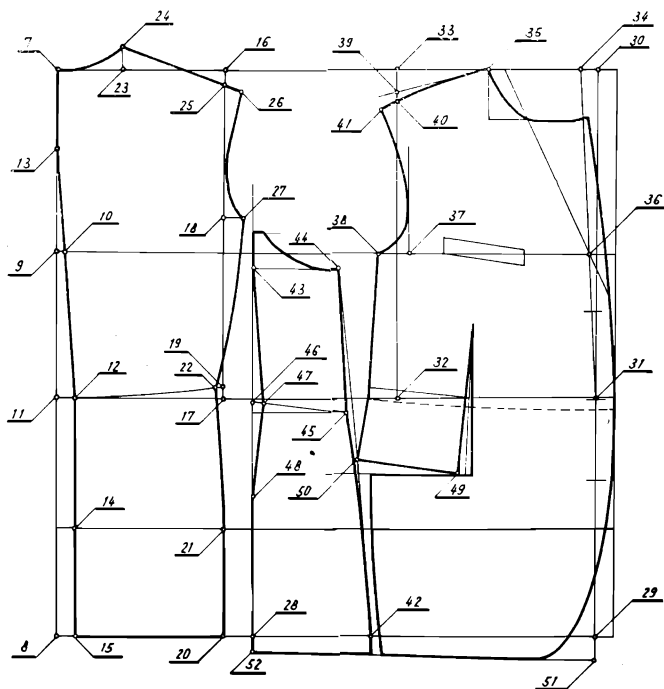

Fig. 3